

nok efter min opfattelse. Vi har en erklæret målsætning om at komme længere, men det er praktisk og rigtigt, at vi tager dette skridt på nuværende tidspunkt, og jeg synes ikke, at det i forhold til nedsættelse af fristen er beskedent, og på andre områder er der en massiv liberalisering.

Til hr. Aage Brusgaard vil jeg sige, at jeg forstår, Fremskridtspartiet arbejder med de samme tanker som regeringen om at nedsætte fristen. Jeg synes, man skulle vente og se, om ikke man skal bruge 4 års erfaring, før man tager tilløb til et ændringsforslag til denne lov. Men jeg håber, at udvalget vil se på det i de drøftelser, der skal være.

Hr. Keld Albrechtsen vil jeg så svare på spørgsmålet om, hvorvidt denne arkivlov kan bruges som en parkeringsplads for de sager, der under offentlighedsloven ellers er tilgængelige, men på vej hen over arkivlovens ressort kan placeres et sted, hvor man ikke kan komme i nærheden af dem. Det må klart afvises. Det, der slås fast med dette lovforslag, er, at når tilgængelighedsfristen på de 30 år er opnået, er papirerne tilgængelige, uanset hvor i dronningeriget de måtte befinde sig. De kan altså ikke beskyttes af, at de ikke er behandlet, at de endnu befinder sig hos den udstedende myndighed. De er tilgængelige, og det er et vigtigt princip at fastholde. Jeg skal ikke lægge skjul på, at tilgængeligheden kan skabe problemer af praktisk art, men det er det princip, der er slået fast, og som understreges kraftigt i loven. Jeg tager selvfølgelig til efterretning, at Enhedslisten vil arbejde for en yderligere nedsættelse af tilgængelighedsfristen.

Jeg har kun den bemærkning om klageadgangen – og jeg forstår, at det ikke så meget er klager som anker – at spørgsmålet er, om vi skal bruge ordet ankeinstans, når vi diskuterer det her. Vi har altså valgt i udarbejdelsen af lovforslaget at følge de indstillinger, der har været om, at vi bør nøjes med at have et følgeudvalg, som afgiver en årlig beretning. Men vi udvider antallet af følgeudvalgets medlemmer, så vi får en bredere kreds repræsenteret. Man kunne overveje at have en ankeinstans med rådgivende kompetence, men vi har altså valgt ikke at gå den vej nu.

Det vil ikke være muligt at gå længere, for det er vigtigt at fastslå, at det er den udstedende myndighed og den til enhver tid siddende minister, der har det politiske ansvar, og en klageinstans vil aldrig kunne give en klager medhold,

sådan at en bestemmelse, for hvilken der skal tages et politisk ansvar, kan omstødes. Derfor vil det at have en klageinstans give dem, der skal betjene borgeren – den journalist, den forsker, der måtte ønske at komme i kontakt med disse arkiver – falske forhåbninger. Så vi mener, vi er dér, hvor vi skal være.

Der er en kraftig understregning af stærk service på det her område: 30 dages frist til at svare eller i hvert fald forklare, hvornår man kan svare, en underbyggelse af det og en begrundelse for, hvorfor tingene tager længere tid, end det var bestemt i loven. Alt det er indbygget i lovforslaget.

Jeg synes altså, vi er kommet et langt stykke af vejen, og jeg vil sige, at det med at screene for enkeltark, det med, at det er enkeltarket, der nu skal underkastes en undersøgelse af, om tilgængelighedsfristen skal være længere, er det helt afgørende skridt med dette lovforslag – og så selvfølgelig, at aflevering skal ske, inden dokumentet bliver 30 år, ikke når det bliver 30 år. Det er de væsentligste ting tilligemed det her servicehensyn med at svare ret hurtigt på henvendelser.

Der har været spurgt en del og nævnt en del om, hvordan det er i andre lande. Hvis man tager de lande, som vi har interesseret os for – det er dem, der grænser op til os, og USA – så er det sådan, at ud over Danmark har Holland og Tyskland en arkivlov, mens Norge, Sverige og USA ikke har det. De har en offentlighedslov, men stort set på samme niveau med en tilgængelighedsfrist på et sted mellem 20 og 30 år.

Dér, hvor man har sat tilgængelighedsfristen meget ned – i Holland for ret nylig til de 20 år – har man et meget stort efterslæb og har meget store problemer med at leve op til den. Det var det, som fru Elsebeth Gerner Nielsen nævnte i sit indlæg. Så det er altså meget forskelligt, når vi ser os om i landskabet, og da mange af de lande jo også er omfattet af de bestemmelser, der gælder i internationale fora, kan det ikke være en retningslinje for os, hvordan man gør i et naboland, som vi ellers gerne ville sammenligne os med.

Jeg synes, vi i Danmark tager et langt skridt i denne retning, og jeg understreger, at hensigten om at gå mod de 25 år, som står i den skriftlige forelæggelsestale, for mig også er en kraftig markering af, hvad regeringens politik er på dette område.